

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/765/2015
Identifikačné číslo spisu:	5113204270
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5113204270.1

UZNESENIE

I. súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bárdošova 2/A, IČO: 36 866 881, proti žalovanému J., bývajúcemu trvale v E., o zaplatenie 129,70 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 89/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júla 2014 sp. zn. 5 Co 460/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom zo 17. decembra 2013 č. k. 6 C 89/2013-55 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 31,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 31,13 eur od 28. marca 2009 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 98,57 eur spolu s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 40,- eur od 28. marca 2009 do zaplatenia súd žalobu zamietol a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Ďalej určil, že zmluvná podmienka obsiahnutá v ustanovení bodu 10.1 Dodatku č. 1 k zmluve o účte - bonus/zľava, uzavretom medzi účastníkmi dňa 25. júna 2007 v znení: „V prípade porušenia záväzku majiteľa účtu uvedeného v bode 7 tohto dodatku je majiteľ účtu povinný zaplatiť banke zmluvnú pokutu v plnej výške bonusu podľa posledného využívaného druhu balíka, ak sa banka zaviazala poskytnúť bonus podľa tohto dodatku;“ je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. júla 2014 sp. zn. 5 Co 460/2014 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas žalobkyňa dovolanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vyvodila z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím

súdom (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je síce dovolanie tiež prípustné, ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie ale nie je prípustné v občianskoprávných veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, pričom na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Najvyšší súd už v rozhodnutí z 12. novembra 2012 sp. zn. 3 Cdo 302/2012, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 63/2014), dospel k záveru, že pokiaľ výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Na odôvodnenie tohto judikátu bolo, okrem iného, uvedené, že z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejšom)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento vzájomný vzťah uvedených ustanovení zákona už vyjadril vo viacerých rozhodnutiach (viď napríklad rozhodnutie z 26. januára 2006 sp. zn. 3 Cdo 234/2005, z 18. apríla 2006 sp. zn. 3 Cdo 62/2006, z 25. mája 2006 sp. zn. 3 Cdo 96/2006, zo 17. januára 2008 sp. zn. 3 Cdo 210/2007, z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Cdo 53/2011, ale tiež zo 17. júna 2008 sp. zn. 4 Obdo 19/2007), v ktorých uviedol, že zámer sledovaný zákonodarcom a vyjadrený v zákone tým, že v niektorých prípadoch vylúčil možnosť preskúmania niektorých rozsudkov v dovolacom konaní, nemôže zmeniť alebo zmať odvolací súd tým, že vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p. proti rozsudkom, ktoré zákon zahrnul medzi rozhodnutia, ktoré nemajú byť preskúmané v dovolacom konaní a kde z tohto dôvodu výslovne vylúčil prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Ak odvolací súd vo veci, v ktorej priamo zákon vylučuje prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) vysloví, že dovolanie je prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.), dovolací súd vychádza z toho, že prípustnosť dovolania nie je daná. S týmto právnym názorom sa stotožnila aj odborná právnická literatúra (porovnaj napr. Krajčo, J. a spol.: Občiansky súdny poriadok, I. diel komentár, Eurounion, 2010, str. 950, tiež Ficová, S. a spol.: Občiansky súdny poriadok, 1. vydanie komentár, C. H. Beck, 2009, str. 678). Napokon, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 14. decembra 2006 sp. zn. 3 Cdo 246/2006, ktorý bol uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 6/2007, uviedol, že: 1. v prípade, na ktorý dopadá ustanovenie § 238 ods. 4 a 5 Občianskeho súdneho poriadku je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku, 2. ak odvolací súd rozhodol o nároku na deliteľné plnenie, došlo k rozštiepeniu uplatneného práva na dve samostatné práva so samostatným skutkovým základom; prípustnosť dovolania treba posudzovať voči jednotlivým rozštiepeným nárokom samostatne.

Vychádzajúc z takto vymedzeného vzájomného vzťahu ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p. a § 238 ods. 3 O.s.p. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že pokiaľ zámer sledovaný zákonom (vylúčiť možnosť preskúmania niektorých rozsudkov uvedených v § 238 ods. 4 a 5 O.s.p.) nemôže zmeniť alebo zmať odvolací súd výrokom o pripustení dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., nemôže ten istý zámer zákona zmeniť alebo zmať súd prvého stupňa výrokom o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. a odvolací súd výrokom, ktorým tento výrok prvostupňového rozsudku potvrdí.

Dovolací súd zastával názor, že pokiaľ by zámerom zákonodarcu bolo, aby dovolanie bolo - bez ohľadu na výšku peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd - prípustné proti každému rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., bolo by to v ustanovení § 238 O.s.p. vyjadrené. Zákonodarca ale zrejme tento zámer nemal. Naopak, pri novelizácii Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 575/2009 Z.z. zaradil príslušné ustanovenie o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. do § 238 ods. 3 O.s.p. Tým dal v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. na roveň (na významovo rovnakú horizontálnu úroveň) oba tam uvedené prípady potvrdzujúcich rozsudkov odvolacieho súdu, t. j. a/ rozsudok, vo výroku ktorého bola vyslovená prípustnosť dovolania, b/ rozsudok, potvrdzujúci výrok prvostupňového súdu o neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa vzťahuje na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod a/, možno preto primerane aplikovať na prípustnosť dovolania proti rozsudkom uvedeným pod b/.

Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd uzatvoril, že pokiaľ výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti

- a/ zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo
- b/ rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo
- c/ potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého bolo vyslovené, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.), alebo
- d/ rozsudku odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd konajúci o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júla 2014 sp. zn. 5 Co 460/2014 nezistil pri svojom prieskume žiadny závažný dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od vyššie uvedeného judikátu.

Dovoláním žalobkyne napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu je o peňažnom plnení 98,57 eur (v akom rozsahu odvolací súd potvrdil žalobu sčasti zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa). Žaloba bola podaná 7. februára 2013; v deň jej podania určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 326/2012 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto ustanovenia minimálnu mzdu na rok 2013 predstavovala suma 337,70 eur. Trojnásobok tejto sumy je 1013,10 eur. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcim trojnásobok minimálnej mzdy (98,57 eur < 1013,10 eur).

Prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nie je z vyššie uvedených dôvodov daná.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. (v znení do 31. decembra 2014). Nezistil ale existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolateľka vady uvedené v tomto zákonnom ustanovení ani nenamietala.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že odvolací súd posúdil vec nesprávne po právnej stránke, treba uviesť, že námietku omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.